

Phần 11

Chương 41

Mạc Đại Quân Vương Tân Thiên Dạ

Một đêm qua đi.

Ngày thứ hai, Sở Tử Phục bày yến tiệc ở Đông Cung, mời bốn phi tử trúng tuyển và cả các tú nữ.

Vốn dĩ thiệp mời còn đưa đến nhà hoàng hậu, nhưng quốc trượng cho rằng trước lúc đại hôn hai người không nên gặp gỡ nhau, huống hồ chỉ là uống rượu hưởng lạc, đắm chìm mị sắc, do đó nhẹ nhàng cự tuyệt.

Sở Tử Phục cũng không giận, hắn ta chỉ đưa tay dẫn dò cung nhân dùng mũ tửu ngon nhất, trân phẩm quý nhất, kì trân dị bảo trang hoàng Đông Cung, chuẩn bị cho yến tiệc lần này.

Do đó bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi, kim đỉnh phanh dương thêm nhục quế, rượu là rượu ngon Dao Trì, thịt là long gân phụng tủy, cá sinh Doanh Châu tiên cốt, thức ăn là nguyệt cung triết quế, nhất thời hương thơm ngào ngạt Đông Cung, không phân rõ được yến tiệc là ở nhân gian hay cửu thiên.

Phi tử si mê trong hào hoa vô độ của Đông Cung, tử túy kim mị, dẫu sao họ trở thành phi tử cũng chẳng qua vì mong được ngày ngày ân sủng, đêm đêm ca hát, nếu như có thể ngày ngày có yến tiệc, bồi cạnh quân vương thì cũng không uổng kiếp này.

Duy chỉ có một người là ngoại lệ.

Đó là Văn Văn.

Cánh cửa Đông Cung bị nàng ta một chân đá ra, chân phải vừa bước vào thềm cửa, chân trái còn chưa bước vào, nàng ta đã lớn tiếng quát: “Sở Tử Phục!”

Đế bào đen tuyền, hoa văn nhật nguyệt tinh thần, thông thiên mũ niệm, mười hai chuỗi ngọc rũ xuống trước trán, Sở Tử Phục ăn mặc sang trọng ngồi trên ngự tọa liếc nhìn nàng ta, hai bên vai mỗi bên tựa một mỹ nữ kiều diễm, nhìn kĩ một người bên phải sắc tựa hoa đào, đậu khấu niên hoa, chính là muội muội của Văn Văn - Xuân Phong, điều cả đời Xuân Phong thích làm chính là tranh giành những thứ của tỉ tỉ mình thích, bất luận y phục hay là nam nhân. Nay nhìn Văn Văn tức giận như sắp nảy lửa, trong lòng Xuân Phong càng hưng phấn, nằm trong vòng tay của Sở Tử Phục khúc khích cười.

Văn Văn siết chặt tay, tức giận trừng Sở Tử Phục.

“Sao ngươi trở nên phóng dăng như vậy.” Văn Văn chán ghét lướt nhìn oanh oanh yến yến trên phâm mĩ tửu khắp điện đại, sau đó nói với Sở Tử Phục, “Ngươi trước kia không phải thế này.”

“Người sẽ có lúc thay đổi.” Sở Tử Phục điềm tĩnh liếc nhìn nàng, “Nhìn trăm bây giờ, ngươi có còn thích không?”

Đại điện im bật, Văn Văn ngây người.

“Trả lời trăm.” Thái độ Sở Tử Phục không thay đổi nhưng ngữ khí lại tỏ vẻ ép người.

“... Thích thì đã sao?” Văn Văn nghiêng răng đáp, “Dù cho ta thích ngươi, cũng không đứng nhìn ngươi làm như vậy! Gần đây ngươi rớt cuộc sao thế, trắng chí chưa thành, ngươi cố gắng lên chứ!”

Sở Tử Phục nhìn nàng ta, bỗng dung nở nụ cười. “Nhưng trăm không thích ngươi.” Hắn ta đột nhiên ôm hôn Xuân Phong bên cạnh, sau đó liếc sang Văn Văn, giọng điệu đùa bỡn cười nói, “Kim triều hữu tửu kim triều túy, minh nhật sàu lai minh nhật sàu... trăm đã không còn muốn nói cái gì trắng chí chưa thành, chỉ muốn cùng mĩ nhân trong vòng tay cùng thưởng phong hoa tuyết nguyệt, mĩ cảnh lương tiêu.”

Sắc mặt Văn Văn trắng bệch. Nhìn thấy nàng ta như vậy, Xuân Phong càng cười khúc khích, đôi tay trắng ngần quàng lên cổ Sở Tử Phục, hơi thở như lan phà nhẹ vào tai hắn ta: “Hoàng thượng, đừng quan tâm ả xấu xí bên dưới, người mau cho người đuổi ả ta đi đi, để Xuân Phong nhảy một điệu cho người xem.”

“Người đâu, đuổi nàng ta ra khỏi cung.” Sở Tử Phục cúi mâu hạ lệnh, thị vệ trong điện lập tức bước đến sau lưng Văn Văn.

“... Sở Tử Phục.” Văn Văn dễ dàng chế phục hai vị thị vệ, đoạt lấy đao bên hông họ, sau đó hai tay cầm đao nhìn về phía ngự tọa, “Ngươi có biết không, ta có thể dễ dàng chém ngươi tám nhát mười nhát - chỉ cần ta muốn!”

Sở Tử Phục cúi nhìn nàng ta. Người thắng cuộc trong trò chơi tình ái, đều có bộ dạng cao cao tại thượng như vậy.

Có binh khí trong tay nhưng lòng lại run rẩy, nếu đây là chiến trường, Văn Văn chính là tiểu quỷ nhất gan không đánh mà đã chạy trốn, thút thít rơi lệ, Văn Văn thì thào: “... Ta chỉ là không nhẫn tâm.”

Bởi vì không nhẫn tâm tổn hại đối phương, nên chỉ đành chịu đựng đau đớn. Thị vệ giành lại thanh trường đao trong tay Văn Văn, áp giải nàng ta bước ra ngoài cung, nàng ta quay lưng về phía Sở Tử Phục, nghẹn ngào nói: “Ta hối hận lắm...”

Bàn tay cầm rượu khẽ run, Sở Tử Phục bất động thanh sắc đưa mắt nhìn bóng lưng tiêu điều ấy.

“Ta khó chịu lắm... sớm biết như vậy, ta đã không nói ra.” Văn Văn cúi đầu thút thít, “Nếu như không nói ra... nếu như không nói với người rằng ta thích người... ta có phải sẽ có thể ở lại bên cạnh người...”

Giọng nói, bóng người nàng ta biến mất khỏi cung điện. Sở Tử Phục siết chặt chum rượu, hồi lâu thốt nên lời.

Mãi cho đến khi trăng lên cao, đêm thâm canh, vị tú nữ cuối cùng trong cung điện cũng ngục xuống bàn, hấn ta mới dần dần ngẩng cao đầu, gọi: “An Phúc.”

“Vâng, hoàng thượng.” Lão thái giám cầm thùng rượu mạnh bước vào, sau đó cẩn trọng tưới khắp mọi góc ngách trong cung, bất luận là ngọc khí do tiên đế để lại hay là danh họa danh tự trên tường, hoặc các cung phi ngục trên chiếu.

“Hoàng... hoàng thượng...” Xuân Phong ngục dưới đất, sợ hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, toàn thân bất giác run rẩy, do đó cố gắng đưa tay níu lấy gấu áo Sở Tử Phục.

“Ồ? Thật không then là công chúa Nam Chiêu, sinh ra ở vùng đất bách độc, cư nhiên có thể kháng cự thuốc mê như vậy.” Sở Tử Phục phẩy tay áo, dáng vẻ như mây trôi nước chảy, “Đáng tiếc a, nếu như người còn tỉnh, lát nữa chỉ sẽ càng đau đớn.”

Hoa đào đáng thương trôi theo nước, Xuân Phong không tìm được òa khóc: “Người... người định làm gì? Dừng tay! Mau dừng tay a!”

Lão thái giám dường như không nghe, chỉ lẳng lặng dùng giá vàng múc rượu, tưới khắp người Xuân Phong. Còn Sở Tử Phục lại từ tốn cầm lấy ngọn nến trên chân nến, ngọn nến đang đưa hắt trên tuấn nhan trắng bệch của hấn ta, tựa như lửa quỷ ngoài mộ, soi sáng bài vị.

“Sái nghiệp bốn trăm năm của Đại Sở, nay đều đánh mất trong tay trẫm.” Sở Tử Phục cười đầy vẻ thê lương, “Thay vì hai tay dâng giang sơn này cho người khác, trẫm thà thiêu đốt tất cả, bất luận là Đông Cung của trẫm, phi tử của trẫm... hoặc bản thân trẫm!”

Lời vừa dứt, chân nến từ ngón tay hấn ta trượt xuống, rơi xuống chiếu thảm ba tư dưới đất. Ngọn lửa bỗng chốc bùng lên.

An Phúc cung kính quỳ bên cạnh Sở Tử Phục, Xuân Phong thê thiết thét lên.

“Ha ha ha ha ha!!!” Sở Tử Phục ngửa đầu cười to, cuồng ngạo vô cùng, như thể ngọn lửa ấy thiêu đốt không phải tòa Đông Cung hoa lệ mà là cảm xúc hấn ta đè nén bao năm nay. Tiếng cười vang vọng trong cung điện, phảng phất như thể liệt tử đổ vào trong lửa, ngọn lửa càng bùng cháy mãnh liệt hơn.

“Người không thể giết ta!” Xuân Phong gào thét, “Ta là công chúa Nam Chiêu, ta còn là đệ tử của Cổ vương! Nếu như người giết ta, sự phụ ta tuyệt đối không tha cho người!”

“Ha ha! Vậy thì đã sao!” Sở Tử Phục lẳng lẳng nhìn cảnh tượng trước mắt, nhìn ngọn lửa lan lên trướng màn, đến bàn tiệc, đến mái tóc đen tuyền của các mỹ nhân, hẳn ta cười đầy ngạo nghễ, “Trẫm là quân vương cuối cùng của Sở quốc, Đại Sở là trẫm, trẫm là Đại Sở... sau khi trẫm chết, cần gì quan tâm sóng gió thế gian!”

Xuân Phong tuyệt vọng nhìn người nam tử trước mắt, hồi lâu mới thê lương hét: “Nếu như ngươi muốn cả thế gian này bồi táng cùng ngươi... tại sao ngươi lại bỏ qua cho ả ta!”

Ngoài cửa cung, tuyết lớn rơi đầy trời. Dòng người trên phố thưa thớt, thỉnh thoảng vài người thân sắc vội vã, bước chân không ngừng vội vã trở về nhà, duy chỉ có một vị nữ tử thân thờ đứng giữa trời tuyết, không biết nên đi đâu về đâu.

Mãi cho đến khi chiếc dù giấy che trên đầu nàng ta, một giọng nói đầy lười nhác vang lên bên tai nàng ta: “Giao ước một năm của ngươi và ta chưa đến, nếu như không từ mà biệt, không phải quá bất tín sao, Văn Văn cô nương.”

Y phục tím khuyên tai bạc, Văn Văn từ từ quay đầu lại, ghen ngào nói: “Ta bị hắn ta đuổi khỏi cung.”

“Cho nên?” Ngón tay thon dài cầm lấy cán dù, Vân Tà một thân hồng y đứng dưới dù, thân hình cao to hắt bóng xuống nền đất, như thể chiếc lồng kiên cố vây phủ Văn Văn, “Như vậy ngươi đã bỏ cuộc rồi sao?”

“Nếu không ta còn có thể làm gì?” Văn Văn tức giận hét to, “Nếu như hắn ta không thích ta, ta còn có thể bám theo hắn ta không buông sao? Cả đời này của ta hận nhất là loại nữ nhân mặt dày ấy!”

“Ha ha ha...” Vân Tà cười rộ lên, “Nhưng nếu rời khỏi hắn ta, ngươi có thể đi đâu?”

Văn Văn ngây người.

“Người ắt có dục, bất luận là thiên tử cao cao tại thượng hay là ăn mày ăn không đủ no.” Vân Tà đưa tay nhẹ nhàng siết lấy cằm của Văn Văn, ép nàng ta ngẩng đầu lên nhìn hắn ta, “Điều ăn mày cầu mong là ấm no, điều Sở Tử Phục cầu mong là quyền lực, còn thứ ngươi cầu mong... lại là một người yêu ngươi sâu đậm.”

“... Đừng đùa nữa.” Nét mặt Văn Văn thoáng qua tia khó xử, “Ai nói ta không còn nơi có thể đi? Ta quay về Nam Chiếu! Ai nói cả đời này của ta chỉ có thể thích một mình hắn ta, đợi sau khi ta trở về Nam Chiếu, lập tức tìm mười người tám người tình lang, sinh cả bầy con...”

“Ngươi là phản đồ.” Vân Tà không chút nề tình ngắt lời nàng ta, sau đó mỉm cười thương thức vẻ mặt của nàng ta, đợi khi thương thức đủ, mới dịu dàng nói, “Ngươi trộm tình cô của sư phụ ngươi, ngươi đẩy muội muội ngươi vào biển lửa, còn phải lòng đế vương địch quốc... Văn Văn, ngươi phản bội sư phụ

ngươi, phản bội gia đình ngươi, cũng phản bội dân chúng của ngươi, nếu như ngươi trở về Nam Chiếu, chỉ có thể dùng cả đời để chuộc tội.”

“Ta không có...” Trong lòng Văn Văn còn cào sóng dâng.

“Ta biết ngươi không có.” Vân Tà mỉm cười đưa ngón tay ra, ấn trên môi Văn Văn, “Là sư phụ ngươi phản bội ngươi trước, là phụ mẫu ngươi quá thiên vị muội muội ngươi, còn ngươi vì Nam Chiếu hy sinh nhiều như vậy, đến thời khắc quan trọng, thần dân Nam Chiếu chỉ nghe lời Cổ vương chứ không phải nghe ngươi... đúng không?”

Văn Văn nhất thời không biết nên đồng ý hay phản đối. Trong lòng nàng ta rất muốn đồng ý, nhưng nếu như đồng ý với những điều này, vậy thì một nước Nam Chiếu như vậy, nàng ta có còn có thể trở về nữa không?

“Nam Chiếu sinh ngươi nuôi ngươi, nhưng bất luận là sư phụ ngươi, phụ mẫu ngươi, hay là thần dân của ngươi, đều là lợi dụng ngươi, trước nay họ chưa từng yêu thương ngươi.” Vân Tà mỉm cười nghiêng người chỉ về phía Đông Cung, nói, “Nhìn đi.”

Ngọn lửa sáng rực soi sáng bầu trời đêm, Văn Văn không kìm được nhìn về phía hoàng cung, hỏi: “Đó là gì?”

“Hôm nay, là đêm Sở vương tân thiên.” Vân Tà dùng giọng điệu đầy cảm thán nói, “Sở Tử Phục dùng ngọn lửa thiêu rụi cả Đông Cung, thiêu rụi tất cả kì trân dị bảo ở Đông Cung, bao gồm phi tử tương lai và bản thân hãn ta... Văn Văn, ngươi nói ta biết, hãn ta ngay cả chính bản thân mình còn không bỏ qua, tại sao chỉ duy tha cho ngươi?”

Văn Văn nhìn bầu trời thê thảm kia, hồi lâu không nói nên lời, chỉ là đôi mắt dần trở nên ướt đẫm.

“Ta không biết...” Nàng ta si ngốc nói.

“Vậy thì đi hỏi hãn ta đi.” Vân Tà khễ đẩy nàng ta, nhẹ nhàng miêu tả như thể đang đẩy một người đứng trên vực thẳm, tiếng cười dịu dàng chứa đầy mỉa mai hoặc xấu xa, “Cả đời này của ngươi, ngoại trừ hãn ta chưa từng có người quan tâm ngươi như vậy. Ngoại trừ hãn ta cũng chưa từng có ai xem mạng sống của ngươi quan trọng hơn chính mình... trước kia là vậy, sau này cũng thế, ngươi sẽ không còn tìm được một người quan tâm đến ngươi như hãn ta, nếu như đã thế, ngươi còn nhẫn tâm để hãn ta chìm đắm trong quá khứ... còn ngươi lại sống trong cuộc sống của tương lai sao?”

Văn Văn ngây người, sau đó chạy ngay về phía Đông Cung.

Sau lưng nàng ta, Vân Tà mỉm cười cầm dù giấy, thưởng thức nàng ta như thể thiêu thân sà vào ánh lửa, thưởng thức ngọn lửa đốt trời, thưởng thức tất cả những gì hãn ta sắp đặt từ trước, mãi cho đến khi một bóng hình trắng như sương xuất hiện sau lưng hãn ta, nhú mày hỏi: “Sao ngươi ngay cả một tiểu nữ nhi nhỏ như vậy cũng không bỏ qua?”

“Nhiều ngày không gặp, không ngờ Tạ tướng quân còn thương hương tiếc ngọc như vậy.” Vân Tà quay đầu lại, mỉm cười nhìn nho tướng ôn nhu như ngọc ấy.

Tạ Thu Hiền có chút không đồng tình nhìn hấn ta, nói: “Quốc vương hung tàn bạo khốc, chết không đáng tiếc. Nhưng người không nên ra tay với đứa trẻ nhỏ như vậy.”

“Tướng sĩ Sở quốc chết trong tay hấn ta không có một ngàn cũng có tám trăm người, ta không biết đời này còn có đứa trẻ đáng thương như vậy.” Vân Tà thản nhiên nói, sau đó ném chiếc gói treo dưới dù cho Tạ Thu Hiền, “Giúp ta đưa thứ này đến Nam Chiếu, giao đến tay Cổ vương.”

“... Nói trước xem bên trong là gì.” Tạ Thu Hiền nói.

“Người có thể tự mình mở ra xem.” Vân Tà nói.

Tạ Thu Hiền không khách sáo lập tức mở gói ấy ra, lộ ra chiếc hộp gỗ khắc hoa. Mở một cạnh hộp ra, một mùi hương thơm ngào ngạt lan ra, một gương mặt mỹ nhân đậu khấu niên hoa nằm trong chiếc hộp, đang lẳng lẳng mỉm cười với Tạ Thu Hiền.

Khóe mắt Tạ Thu Hiền co giật, lập tức đóng chiếc hộp lại, trầm giọng hỏi: “Đây là ai?”

“Đệ tử Cổ vương, cũng chính là đứa trẻ mà người nói.” Vân Tà đùa cợt nói.

Tạ Thu Hiền khẽ suy nghĩ, mặt biến sắc: “Mục đích của người...”

“Không sai.” Vân Tà lười ngác ngạo mạn nói, “Thứ Cổ sư coi trọng nhất là chân truyền, người nói xem nếu như Cổ vương biết được... hai đệ tử kế thừa bản lĩnh của mình cùng chết trong Đông Cung, còn bị ngọn lửa lớn thiêu chết, Cổ vương sẽ như thế nào?”

Chương 42

Cởi Bỏ Mặt Nạ Hiện Tu La

Lửa lớn thiêu rụi Đông Cung.

Trong cơn biển lửa, Sở Tử Phục ngồi trên ngự tọa, hai mắt nhắm hờ như đang ngồi thiền. Dưới chân ta là thi thể của lão thái giám và các cung phi. Bên tai là tiếng hô cứu bỏ chạy của các cung nhân.

“... Sở Tử Phục.” Sở Tử Phục dần dần mở mắt ra nhìn nữ tử trước mặt.

Y phục tím khuyên tai bạc, gương mặt khả ái, ánh lửa soi bóng khiến gương mặt ấy trở nên kiêu diễm hớp hồn, như thể phụng hoàng đắm mình trong ngọn lửa.

Khẽ mỉm cười, như đóa ưu đàm bà la⁽¹⁾, Sở Tử Phục dịu dàng nói: “Trẫm đã để người rời khỏi, người còn quay về làm gì?”

Vãn Vãn tiến lên trước vài bước, nắm lấy tay hắn ta: “Người đi với ta.” Mười ngón đan xen, lòng Sở Tử Phục khẽ rung động, hắn ta mỉm cười lắc đầu. “Người có điều gì nghĩ không thông, nhất định phải chết chứ?” Vãn Vãn níu vai hắn ta, cố hết sức lôi hắn ta ra ngoài cung, Sở Tử Phục bị nàng ta lôi đi loạng choạng vài bước, đứng thẳng người, kiên định đẩy nàng ta ra.

“Người tự mình đi đi.” Sở Tử Phục phủ tay áo, “Để trẫm yên tĩnh một mình.”

“Này.” Vãn Vãn thật sự muốn quát lên, “Bây giờ người yên tĩnh rồi thì cả đời này đừng hòng động đậy được nữa.” “Vậy thì cũng không liên quan đến người.” Sở Tử Phục điềm tĩnh nói.

Vãn Vãn trầm mặc hồi lâu, đột nhiên quay đầu lại nghiêm túc nhìn hắn ta: “Nếu như không liên quan đến ta, ta sẽ không mạo hiểm quay trở lại tìm người.”

“Người không cần quay lại.” Sở Tử Phục lãnh đạm nói, “Giữa người và ta không phải là mối tình sinh tử, người đối tốt với trẫm, trẫm không cần phải nhận. Trước đó để người ra đi, không phải vì tình cảm, mà là vì...”

“Vì cái gì?” Vãn Vãn hỏi.

“...” Sở Tử Phục lặng người một lúc lâu, cuối cùng chuyển chủ đề cuộc nói chuyện, “Nói tóm lại, người quay về Nam Chiếu đi.”

“Người vừa nói gì?” Vãn Vãn ngơ ngẩn nhìn chăm chăm hắn ta, “Người... người biết...”

“Trẫm đã biết việc người là công chúa Vãn Vãn của Nam Chiếu.” Sở Tử Phục đáp, “Quay về đi, nơi đó còn có người thân, bằng hữu dân chúng của người... người không cần phải lãng phí tính mạng của mình ở nơi như vậy.”

“Người không trách ta lừa người sao?” Vãn Vãn ngây người hỏi.

“Không lừa được tiên, cũng không lừa được sắc, cuối cùng còn suýt nữa bỏ mạng, một kẻ lừa người như người quả thật còn quá non nớt.” Sở Tử Phục nói, “Còn trẫm không những không mất đi cái gì, ngược lại còn có được một quãng thời gian tốt đẹp.”

“... Ta còn có thể luôn ở cạnh người.” Vãn Vãn kì vọng nhìn hắn ta, “Sau này... nếu như chúng ta ở cùng nhau, nhất định sẽ còn nhiều điều tốt đẹp nữa.” Sở Tử Phục cười nhạt, lần cuối cùng vén lại tóc cho nàng ta: “Chỉ tiếc là trẫm không thể ở cạnh người.”

Cột ngói ngã đổ phát ra âm thanh cực lớn, Vãn Vãn vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy cánh cửa lớn của hoàng cung dường như chìm vào biển lửa.

“Đi cùng ta!!!” Nàng ta quay đầu lại, trong lòng hạ quyết tâm, nếu như hấn ta không đồng ý thì nàng ta sẽ đánh ngất hấn ta khiêng ra ngoài.

Nhưng thoáng chốc cảnh tượng trước mặt khiến tim nàng ta như muốn ngừng đập. Trong giây phút Văn Văn quay người đi, Sở Tử Phục đã trở lại ngự tọa, sau đó thản nhiên ngồi xuống trong ngọn lửa.

“Sở Tử Phục!” Văn Văn ghen ngào, xông lên trước đập đi ngọn lửa trên người hấn ta.

Sở Tử Phục nhắm nghiền hai mắt, mặc cho ngọn lửa đốt cháy áo bào đen tuyền trên người hấn ta, vẻ mặt điềm nhiên như người chết vì đạo.

Quân vương tử xã tắc⁽²⁾. Không ai có thể làm lung lay ý niệm này của hấn ta.

“Ngươi là tên ngốc!” Văn Văn tuyệt vọng khóc không thành tiếng, “Lòng tốt ngươi xem là cỏ rác! Một mình ngươi chết đi cho rồi!” Nàng ta gào khóc xông ra khỏi cung, lúc đi ngang qua một cây cột, bất giác nghe được tiếng kêu cứu yếu ớt từ bên dưới cây cột.

“Cứu mạng...” Đối phương rên, “Cứu ta!”

Văn Văn ngây người, nghĩ cũng không nghĩ vác đối phương lên vai, xông ra ngoài cung, lúc này Văn Văn mới phát hiện người nàng ta cứu là Xuân Phong... Tiểu công chúa Xuân Phong ngày thường ngạo mạn thích giẫm đạp lên nỗi đau khổ của người khác, lúc này như con chó mất nhà đáng thương, đầu bù tóc rối nằm dưới đất, trong khoảnh khắc ngẩng đầu nhìn thấy Văn Văn, Xuân Phong như thể nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng mình, ‘oa’ một tiếng khóc òa lên, vội vã bò lại ôm lấy chân đối phương.

“Tỉ tỉ!” Nàng ta gào khóc, “Tỉ tỉ! Muội sợ lắm!” Văn Văn vốn định hát Xuân Phong đi, nhưng nay nhìn thấy bộ dạng đáng thương ấy không kìm được mềm lòng, nhớ lại lúc nhỏ hai người thân thiết cùng nhau, thở dài một tiếng, xoa xoa đầu Xuân Phong.

Gió đêm sượt qua người Văn Văn, nàng ta dần quay đầu lại nhìn tòa Đông Cung chìm trong biển lửa, ngọn lửa như hồng trần mị hoặc đôi mắt nàng ta, và người ngồi trong ngọn lửa ấy lại khiến trái tim nàng ta xao động.

“Tỉ đừng đi!” Giọng nói của Xuân Phong khiến Văn Văn giật mình hồi tỉnh.

Lúc này nàng ta mới bất giác nhận ra mình cứ nhiên chạy về phía Đông Cung.

“Ta còn có một câu quên nói với hấn ta.” Văn Văn vừa kéo bỏ tay Xuân Phong vừa thì thầm nói, “Ta nhất định phải biết đáp án.” “Có đáp án gì quan trọng hơn tính mạng chứ?” Xuân Phong không chịu bỏ tay ra, trải qua nguy hiểm lần này, tiểu công chúa tự cho là mình hơn người ít nhiều nhận ra được một thực tế, biết rằng thì ra Văn Văn không xuất sắc như trong tưởng tượng của

mình, người mềm lòng với mình e là chỉ có người nhà, và ra khỏi cái nhà ấy thì lòng người khó đoán, có lúc ngay cả tính mạng mình cũng khó giữ...

“... Có lẽ, có đáp án hay không cũng không quan trọng, ta chỉ muốn tìm cái cơ quay về bên cạnh hấn ta.” Văn Văn thì thầm, “Xuân Phong, bỏ tay ra.”

“Muội không buông, chết cũng không buông.” Xuân Phong càng ôm chặt chân nàng ta, cố hết sức van nài, “Tỉ tỉ, tỉ mặc kệ hấn ta, chúng ta cùng về Nam Chiếu có được không? Muội thề với tỉ, sau khi trở về muội sẽ nghe lời của tỉ, muội sẽ không giờ thối ngang tàng với tỉ nữa, sẽ không tranh Cổ vương đại nhân với tỉ nữa...”

“Dù cho ta quay trở về, sự phụ cũng sẽ không tha thứ cho ta.” Văn Văn bi thương xoa đầu Xuân Phong, sau đó một chương đẩy Xuân Phong ra, “nơi đó ta có quay về hay không cũng như nhau cả... muội tự quay về được rồi, chăm sóc tốt cho phụ thân mẫu thân, và còn sự phụ.”

Xuân Phong lăn mấy vòng dưới đất, đợi khi bò dậy thì chỉ thấy bóng người đã đi xa của Văn Văn, vội vã gào lên: “Đợi đã, tỉ tỉ là muội đã gạt tỉ, thật ra Cổ vương đại nhân...”

Một bàn tay lớn áp lên môi Xuân Phong. Một thanh đao sượt ngang qua cổ họng. Lời nói bỗng dừng ngung hấn.

“Nữ nhi nếu như muốn được người khác yêu thích thì không được quá nhiều lời.” Một giọng nói mang đầy mỉa mai vang lên bên tai Xuân Phong, hấn ta thậm chí còn dụi dụi lau đi nước mắt bên khóe mắt Xuân Phong, đợi đến khi Xuân Phong trút hơi thở cuối cùng, mới lén lút ném thi thể Xuân Phong vào lại trong biển lửa, lúc ấy mới nhẹ nhàng hát đi máu vương trên thanh đao.

Ngọn lửa lớn trước mặt sẽ che giấu những gì hấn ta đã làm. Đưa mắt nhìn vị nữ tử y phục tím xông vào biển lửa, hấn ta cười đầy giễu cợt. Quay người rời khỏi hoàng cung, trở về ngôi nhà hấn ta vừa mua. Ngón tay thon dài kéo bỏ y phục nhuộm máu trên người, cởi bỏ chiếc mặt nạ trên mặt, đặt thanh bán nguyệt đao đầy mùi máu tanh trên bàn, sau đó cầm lấy thanh trường kiếm sạch sẽ bên cạnh, giặt bên hông.

Ruy kiếm dài kết thành ‘kết đồng tâm’, đó là quà mừng năm mới do một người nữ tử tặng hấn ta, chỉ tiếc là bàn tay không khéo léo, ‘kết đồng tâm’ nhìn như một đống rối mù. Nhưng hấn ta không để tâm. Cầm lấy hũ rượu nhỏ trên bàn, đẩy cửa bước ra, thoáng chốc đi đến phủ Hoa Diễm Cốt đang ở.

Trên bàn bày vài đĩa thức ăn, Hoa Diễm Cốt đang ngồi cùng ba hộ vệ mới. Người mặt có vết sẹo thủ thi nói: “Lớn tuổi rồi, không làm nổi nữa, năm sau ta sẽ cáo lão hồi hương, trở về nhà thành thân.”

Nam tử đang ăn gật đầu: “Ta cũng vậy. Đây là lần cuối cùng ta làm hộ vệ.”

Nam tử đang uống rượu nghe thấy lời của họ, nhất thời giật mình đến mức ly rượu cũng rớt: “Hai người mau đi súc miệng! Không việc gì làm sao mà lại trù

bản thân chết? Về quê thành thân và lần cuối cùng gì đó... đó là hai câu không may mắn đối với những người hành nghề như chúng ta, là ắt phải chết đấy!”

Hắn đứng trước cửa, nghe thấy lời này không kìm được khẽ cười.

“Người về rồi à!” Hoa Diễm Cốt tựa vào bàn, bộ dạng say khướt, “Mua rượu về chưa?”

Hắn lắc đầu, không biết nên cảm thấy may mắn hay nên trách Phụng Huyết Ca quyền cao chức trọng nhưng lại nuôi dưỡng ra người không có chút khí chất cung đình, ngược lại như một nữ tử hành tẩu giang hồ, không câu nệ tiểu tiết, không bị gì gò bó.

“Ừ.” Hắn tiến lên trước, đưa hũ rượu đến trước mắt nàng, cười nói, “Diễm Cốt, ta thích nàng.”

Hoa Diễm Cốt ngây người. Nhưng vị nam tử mặt sẹo sứt sứt mũi, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Ba hộ vệ tuy có uống ít rượu nhưng phản ứng của họ rất nhanh, cơ hồ trong giây phút hắn ta đến gần thì đã cầm lấy binh khí. Nguyên nhân không phải gì khác mà chính bởi lúc hắn ta ở xa còn không sao, nhưng khi đến gần thì họ có thể ngửi thấy mùi khí huyết trên người hắn ta. Mùi này người khác không thể ngửi ra nhưng họ là hộ vệ ưu tú nhất sát thủ giỏi nhất của Phụng Huyết Ca, họ tuyệt đối không thể nhận nhầm... người trước mặt, nhất định vừa giết người.

Nhưng họ nhanh, hắn ta lại càng nhanh hơn họ. Chỉ thấy ánh sáng khẽ thoáng qua, ba người ấy liền duy trì tư thế khi nãy, đứng bên bàn không động đậy.

Một lúc sau, cổ họ mới xuất hiện một đường máu, mãi cho đến lúc họ ngã xuống, máu tươi từ cổ họ tràn ra, ngập tràn cả gian phòng.

Thân làm cao thủ nhị lưu, Hoa Diễm Cốt lúc này mới giật mình sợ hãi, nàng không dám tin nhìn vị nam tử trước mặt, lời như thốt ra từ kẽ răng: “Kinh Ảnh... tại sao chứ?”

Hắn dịu dàng mỉm cười với nàng. Mi như kiếm, râu như sao, hắn đứng tại chỗ phảng phất như thanh kiếm cổ cắm trên đỉnh núi, tiếp nhận tinh hoa nhật nguyệt, đất trời gột rửa, khiến người khác không thể rời mắt.

“... Tin ta, Diễm Cốt.” Hắn ta một chưởng đánh vào lòng ngực Hoa Diễm Cốt, một cánh tay khác thân mật ôm lấy nàng, nghiêng người hôn đi máu tươi trên môi nàng, “Đây... là lần cuối cùng ta khiến nàng bị thương.”

Sau đó, tâm mạch Hoa Diễm Cốt bị đứt. Cùng lúc ấy, Phụng Huyết Ca đang phê duyệt tấu chương trong cung cũng đột ngột ôm ngực.

“Quốc sư đại nhân, sao thế?” Tể tướng hỏi.

“...” Phụng Huyết Ca không trả lời, y giữ lòng ngực, chỉ cảm giác như trong ấy bỗng dưng trống không, như có thứ gì đó quan trọng bị người khác moi đi...

Ghi chú:

1. Ưu đàm bà la: hoa màu trắng nhạt, cánh mỏng như tơ. Truyền thuyết kể rằng hoa ‘ưu đàm bà la’ ba ngàn năm mới nở một lần, hoa nở về đêm, mùi hương rất thơm, nhưng sáng hôm sau hoa sẽ héo tàn. Loài hoa này còn được xem là hoa nhà Phật.

2. 1 câu trích trong lịch sử Thanh triều.

Chương 43

Không May Đầu Bạc Tiền Đầu Xanh

Hàn Quang không thể nói họ biết cảm giác của hắn ta lúc này...

Trước cửa cung điện, mùi mây vôi nước cùng một lúc phun về nơi cháy nghiêm trọng nhất. Cung nhân cũng bận rộn, thau rửa mặt, thau rửa chân, bình hoa, thùng gỗ, dạ hồ... tất cả những thứ có thể dùng để chứa nước đều được họ dùng.

Vài thi thể cháy đen được khiêng đến trước mặt Hàn Quang. “Chỉ huy sứ đại nhân, mời người xác định xem.” Cung nhân nịnh nọt nói.

Hàn Quang từ từ cúi đầu xuống, mặt không biểu cảm nhìn thi thể cháy đen trước mặt, Hàn Quang lạnh lùng nói: “Không phải hắn ta.”

“Hả?” Cung nhân ấy sững sờ, vội vã nói: “Nhưng y phục này đích thực là hôm ấy hoàng thượng mặc a...”

“Một bộ y phục thì có thể xem là hoàng thượng sao?” Hàn Quang lạnh lùng nhìn cung nhân đó, “Bây giờ người mặc bộ y phục này vào, có phải ta cũng phải quỳ xuống trước người hô vạn tuế?”

“Nô tài không dám, nô tài không dám!” Cung nhân đó vội vàng quỳ xuống.

Hàn Quang không nhìn cung nhân ấy, đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm hai thi thể cháy đen ôm nhau mà chết ở dưới đất, một trong số hai thi thể ấy trên người còn mặc bộ để phục chưa cháy hết, hạt châu mũ niệm còn lăn đến nơi hắn ta đang đứng...

Còn nhớ lúc nhỏ hắn ta từng nói với Sở Tử Phục: “Dù cho người cháy thành tro, bốn đại gia cũng nhận ra người.” Không ngờ lời nói đùa lúc nhỏ nay cư nhiên thành thật, nhưng Hàn Quang thà rằng bản thân hắn ta không nhận ra, hắn ta thà tin rằng người nằm dưới đất kia không phải là Sở Tử Phục.

“Đi tìm!” Hàn Quang ra lệnh, “Người dưới đất này tuyệt đối không phải hắn ta! Sở Tử Phục nhất định trốn rồi, các người đào đất đục tường hoặc lật ngửa cả Đông Cung này cũng phải tìm ra hắn ta!”

Các cung nhân cùng nhìn nhau, rất nhiều người trong số họ chính mắt nhìn thấy Sở Tử Phục đi vào Đông Cung, sau đó không hề bước ra, nhưng bây giờ không ai cả gan dám cãi lời cảm y vệ chỉ huy sứ đại nhân chứ, chỉ đành vâng lời đi tìm khắp nơi. Chỉ là họ vừa tìm vừa không tìm được lâu bầu, theo lí tiểu quốc vương chết rồi sau này để vị thuộc về chỉ huy sứ đại nhân, đáng lẽ ra chỉ huy sứ đại nhân nên vui mừng mới đúng chứ, nhưng nay sao lại như vậy?

Điều này ngay cả chính bản thân Hàn Quang cũng không thể nói rõ. Bởi vì lập trường khác nhau, mười năm trước hắn ta và Sở Tử Phục đã cắt đứt tình nghĩa, mấy năm nay hai người càng đấu đá đến trời long đất lở, nay tên ấy chết rồi, hắn ta nên cảm thấy vui mừng mới đúng a nhưng thật sự hắn ta không thể vui nổi. Nhưng dù trong lòng không vui hắn ta lại không đau lòng, nhìn thi thể cháy đen dưới đất, đôi mắt Hàn Quang không chút biểu cảm, hắn ta đưa tay ôm ngực, nơi ấy tuy vẫn còn đang đập nhưng lại cảm thấy trống trải, cái gì cũng không còn...

Hàn Quang không cách nào hình dung cảm nhận bây giờ của mình. Do đó hắn ta bỏ lại cả đám cung nhân, một mình rời khỏi cung, đến trước cửa nhà Hoa Diễm Cốt.

Không biết tại sao, đêm nay hắn ta rất muốn uống rượu. Vì thế nên cố gượng nụ cười khó coi, vờ như nhân tiện ghé qua, vỗ vỗ hũ rượu nhỏ khảm vàng bên hông đẩy cửa ngang nhiên bước vào.

“Sư muội! Mau cười một cái cho bọn đại gia xem!” Hắn ta cười to, “Không thôi bọn đại gia cười cho muội coi!”

‘Tạch’ một tiếng, hắn ta giẫm phải máu. Nụ cười trên mặt từ từ biến mất.

Ánh trăng trắng ngần chiếu vào trong nhà, khiến thi thể dưới đất như khoác lên một lớp vải trắng, máu chảy từ thi thể nhuốm đỏ cả mặt đất, Hàn Quang bỗng nhiên không thể thở được, ánh mắt hắn ta lướt từ từng gương mặt chết không nhắm mắt sang thân ảnh đỏ ở góc tường.

Lập tức xông đến, ôm đối phương vào lòng, đưa tay thử hơi thở. Cái gì cũng không.

Hàn Quang không dám tin, do đó lần nữa ấn vào huyết nhân trung của Hoa Diễm Cốt, sau đó không ngừng truyền nội lực vào người Hoa Diễm Cốt, nhưng đều vô ích. Sự thật trước mắt cho thấy người nằm trong vòng tay của hắn ta, những gì hắn ta làm đều có cùng một kết quả - bé gái hắn ta yêu quý nhất đã chết.

Hàn Quang sững sờ nhìn nữ tử trong vòng tay mình. Trái tim trống trải khi này của hắn ta bỗng dưng như được vô số thứ lấp đầy, thứ ấy có thể là băng, nên khiến toàn thân hắn ta lạnh cóng; thứ ấy có thể là lửa, nên khiến lồng ngực hắn ta không ngừng nhảy loạn lên, như thể sắp nổ tung bất cứ lúc nào; thứ ấy có thể là dao, từng nhát từng nhát cắt vào tim hắn ta, như thể cực hình lăng trì.

Sau đó, một giọt lệ lăn dài trên má trái.

Nửa canh giờ sau, cửa Ngự Thư Phòng bị tông ra.

Phụng Huyết Ca và tể tướng cùng nhìn ra, chỉ thấy Hàn Quang thờ dốc đứng bên cửa, trong vòng tay là một người dùng áo bào đắp lại, vẻ mặt đầy vẻ tuyệt vọng: “*Sư phụ!*”

“*Nam tử hán đại trượng phu, khóc gì chứ?*” Phụng Huyết Ca lười nhác nói, “*Nửa đêm canh ba nhìn gương mặt này của con, muốn hại sư phụ gặp ác mộng sao?*” Lời trêu cợt bỗng nghẹn lại bởi Phụng Huyết Ca đã nhìn rõ người Hàn Quang bế trong tay.

Lúc đầu y tưởng đó là chiếc áo bào đỏ, nhưng nay y mới phát hiện đỏ là do máu nhỏ xuống từ áo bào.

“*Sư muội chết rồi.*” Hàn Quang ngẩng đầu, vẻ mặt cứ như con sói bị thương, ngay cả hơi thở cũng mang mùi máu tanh nồng nặc, “*Sư phụ, chúng ta phải trả thù cho sư muội!*”

“*Đã xảy ra chuyện gì?*” Phụng Huyết Ca vội vàng đứng dậy bước đến bên cạnh hắn ta, nhìn Hoa Diễm Cột không còn hơi thở trong tay Hàn Quang, y nheo mày lạnh lùng hỏi: “*Là ai ra tay?*”

“*Không còn quan trọng nữa.*” Hàn Quang mỉm cười, “*Tông môn họa bì sư cũng được, tàn dư trung thành với Sở thất cũng được, hay cái tên Kinh Ảnh kia cũng vậy... chúng ta đều giết sạch họ là được!*” Phút chốc ấy toàn thân Hàn Quang huyết khí ngùn ngụt, nhưng Phụng Huyết Ca chỉ khẽ liếc Hàn Quang, đưa tay búng nhẹ vào trán Hàn Quang.

“*Có thời gian trừ sư muội con chết thì chi bằng giúp vi sư phê duyệt tấu chương đi.*” Y vừa bế Hoa Diễm Cột đi về phía tẩm cung, vừa dặn, “*Tể tướng, hắn và tấu chương giao lại cho ngươi.*”

Trong giây phút sượt qua, Hàn Quang xoa xoa trán đỏ ửng ngay người hồi lâu mới sực tỉnh, quay đầu sang bóng hình sắp biến mất của Phụng Huyết Ca, hét: “*Sư phụ! Người... ý người là... sư muội chưa chết?*”

“*Con còn trừ thêm vài câu nữa thì sẽ chết .*” Phụng Huyết Ca không quay đầu lại, “*Phạt con phê duyệt bảy ngày tấu chương, chưa phê xong không được ra ngoài.*”

Hàn Quang vừa thờ phào thì lập tức la lên thảm thiết ‘*đừng a*’, bây giờ hắn ta chỉ hận không thể cột chặt lên người sư muội, hắn ta sợ rằng mình sẽ phê bốn chữ ‘*gọi sư muội đến*’ lên tất cả các tấu chương a!

Tể tướng hét còn thảm hơn Hàn Quang, ai cũng biết cảm y vệ chỉ huy sứ đại nhân ‘*anh dũng thiện chiến, văn chương dõ dạc*’ a, đừng nói Hàn Quang phê sai chữ trên tấu chương, với tình trạng bây giờ của hắn ta, nếu như tất cả tấu chương đều phê bốn chữ ‘*gọi sư muội đến*’ thì phải làm sao a? Quốc sư đại

nhân người đây không phải là làm khó chỉ huy sứ đại nhân mà là làm khó lão thần a!

Phụng Huyết Ca mặc họ sống chết, y bé Hoa Diễm Cốt đến tâm cung, lui đi toàn bộ cung nhân, sau đó từ từ cúi đầu, tóc trắng như thể ngàn đóa hoa lê trắng rơi xuống người Hoa Diễm Cốt. Y nắm lấy tay nàng, trước kia y luôn nắm lấy bàn tay này.

Năm đầu tiên, y thân mang huyết hải thâm thù, nàng nằm trong nôi, y đưa tay về phía bé gái bàn tay nhỏ nắm lấy ngón tay y, đút vào miệng hút hồi lâu thấy không có sữa liền òa khóc. Y khẽ mỉm cười, dùng nguyên liệu sẵn có đan thành chiếc giỏ tre, đặt bé gái cùng một đứa bé lớn hơn chút vào trong giỏ, cõng trên lưng - từ đó trên vai y không chỉ gánh vác thù hận mà còn có hai sinh mạng nhỏ.

Năm thứ hai, bé gái ấy nắm lấy tay y tập đi, từng bước bập bẹ, khi quay đầu cười để chiếc răng cửa bị thiếu. Hàn Quang đã mọc đủ răng thấy vậy liền trêu chọc, bé gái vội vã lấy tay che miệng, sau đó mỉm môi ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt vừa to vừa đen cứ như hai trái nho đen mọng nước.

Năm thứ ba, ngủ trong miếu hoang, cơ thể nhỏ chui vào lòng y, trốn khỏi sâu muỗi trong miếu. Y từ từ mở mắt, cả đêm không ngủ dùng chiếc quạt mo trong tay quạt cho đến khi trong mơ bé gái cũng mỉm cười.

Từng năm từng năm, từng tháng từng tháng. Bàn tay này lớn lên trong tay y, đứa bé này dần lớn trước mắt y. Sau đó, chết.

Phụng Huyết Ca đưa tay Hoa Diễm Cốt đến bên môi, mắt khẽ ướt: “Tại sao người chết không phải là ta...”

Y không thể khóc trước mặt người khác, bởi vì y là quốc sư không có điểm yếu, y không thể nói thật với Hàn Quang bởi vì y sợ đứa trẻ ấy ngã quy ngay lập tức, y chỉ có thể một mình lẳng lặng chịu đựng cơn tuyệt vọng và bi thương này...

Ánh mắt rơi xuống gương mặt trắng bệch của Hoa Diễm Cốt, ngón tay khẽ vuốt ve tóc nàng, sau đó cởi bỏ y phục nàng để lộ chương ấn trên người. Là chương ấn của một nam nhân. Cả đời này Phụng Huyết Ca giết qua không ít người, nhìn vết thương này y biết đã không còn cách...

“Hửm?” Mắt khẽ nheo, Phụng Huyết Ca đột nhiên rút ra chiếc túi gấm từ trong y phục Hoa Diễm Cốt. Chất liệu vải không tốt, sờ vào cảm giác thô ráp, với tính cách của đồ đệ mình, y biết Hoa Diễm Cốt tuyệt đối không mang theo vật như vậy bên người. Huống chi dáng vẻ không theo phong hoa tuyết nguyệt cũng không có hoa lá chim chóc, Hoa Diễm Cốt tuyệt đối không thể mua loại túi gấm chỉ màu đen tuyền như vậy.

Vậy nên, túi gấm này là của ai?

Tia lạnh lùng khê thoáng qua ánh mắt y, đưa tay đổ hết những thứ bên trong ra. Sau đó, một vật to như trứng nhọn rơi xuống đất, sau khi lăn vài vòng dưới đất thì dừng lại.

Nhìn chằm chằm vật ấy trong lòng y mơ hồ đã có đáp án, nhưng y không dám chắc chắn... bởi dẫu vật này quý giá vô cùng, theo lí mà nói thì vật ấy không nên xuất hiện ở đây. Mãi cho đến khi y nhặt vật ấy lên quan sát kĩ hồi lâu, mới đưa ra kết luận.

Đó là một viên ‘tình cổ’.

Phụng Huyết Ca siết chặt viên ‘tình cổ’ trong tay, nhanh chóng quay về bên cạnh Hoa Diễm Cốt. “Tiểu Diễm Cốt, có cách cứu con rồi!” Y siết chặt tình cổ, “Ta nhất định sẽ cứu con!” Dù phải trả bất cứ giá nào.

Dù biết túi gấm này lai lịch bất minh, dù biết đằng sau chiếc túi gấm này ẩn chứa âm mưu, dù biết khi dùng viên ‘tình cổ’ này ắt hậu họa khôn lường, dù biết sau khi dùng viên ‘tình cổ’ này cũng không khác gì uống rượu độc giải khát nhưng y vẫn không chút do dự cắt cổ tay, nhỏ máu mình vào viên ‘tình cổ’, dùng máu mình áp nở ‘tình cổ’.

‘Tình cổ’ là bí truyền của cổ sư, thường thì dùng máu của tim cổ sư nuôi thành một loại trùng đặc biệt, nếu như người bình thường dùng thì người đó phải luôn bên cạnh cổ sư, nếu như phụ lòng rời đi thì lập tức tim đau như bị moi ra, người thường xem cổ sư là rắn rết, xem cổ là kịch độc. Nhưng Phụng Huyết Ca biết, cổ không chỉ là độc mà trong một số trường hợp, cổ còn là vị thuốc quý.

Ví dụ như viên cổ trong tay y lúc này, nếu như người sống dùng thì y muốn kẻ đó sống thì sống muốn kẻ đó chết thì kẻ đó phải chết, nhưng nếu cho người tim mạch bị tổn thương mà chết dùng thì cổ trùng đó sẽ thay thế trái tim đã chết của đối phương. Nói đơn giản thì một viên ‘tình cổ’ một trái tim mới.

“Sau này bất luận xảy ra chuyện gì, đều để vi sư gánh vác!” Phụng Huyết Ca dìu Hoa Diễm Cốt dậy, đưa viên tình cổ nhuộm máu của mình đến bên miệng nàng, “... Vi sư chỉ cần con còn sống.”

Chương 44

Vị Thán Quân Sinh Ngã Dĩ Lão

Điều kì lạ của cổ đạo không ít hơn thuật họa bì, chỉ một viên ‘tình cổ’ lại có thể giành lại tính mạng từ tay diêm vương.

Ba ngày sau, Hoa Diễm Cốt dần tỉnh lại, nằm trên giường, nàng ngậy người nhìn trướng màn trên đầu, hồi lâu sau mới xác định mình vẫn còn sống, đưa tay kéo thấp cô áo, sờ vào vết bầm trên người, cơn đau nhói tim ấy nói rõ với nàng rằng việc xảy ra đêm ấy không phải là mơ.

Kinh Ảnh đã phản bội nàng. Nàng không biết tại sao hẳn lại phản bội nàng, nàng đối với hẳn không đủ tốt sao? Tuy danh nghĩa là chủ tớ nhưng ngay cả thịt cá nàng cũng gấp bỏ xương cho hẳn. Mang danh là hộ vệ nhưng trên thực tế trước khi gặp được hẳn, lần bị thương nặng nhất của nàng cũng chỉ là năm mười hai tuổi không cần thận làm gãy móng tay, chút thương tích ấy làm sao bì được với vết thương chí mạng trước ngực? Ăn của nàng, uống của nàng, mặc của nàng, sau đó nhẫn tâm làm đứt tâm mạch của nàng, tại sao chứ? Bởi vì có người cho hẳn ăn tốt hơn, uống tốt hơn, mặc tốt hơn sao?

“Thật là có mắt như mù mà!” Hoa Diễm Cốt tự mắng, giọng khinh cợt trong lời nói không biết ý chỉ Kinh Ảnh hay chính bản thân mình, xoa mặt cố gắng bình tĩnh, nàng loạng choạng bước xuống giường, chỉ tiếc là chưa đi được mấy bước đã ngã xuống đất, tiếng ồn khiến cho một người đẩy cửa bước vào, nhanh chóng xông đến bên cạnh nàng.

“Su muội a tướng ngũ của muội sao lại tệ như vậy!” Hàn Quang bế nàng về giường, đắp chăn cho nàng, khi thấy đôi mắt trừng to của nàng Hàn Quang còn thần sai quỷ khiến dịu dàng đưa tay trái vuốt nhẹ trên mắt nàng, lầu bầu nói: “Bị thương nặng như vậy, ngay cả mắt cũng không thể nhắm lại sao?”

“... Muội đã tỉnh rồi!” Hoa Diễm Cốt nghiêng răng.

Hàn Quang sửng sờ một lúc, liền vui mừng ôm chặt Hoa Diễm Cốt vào lòng, dụi đầu vào vai và tóc nàng, thâm cười: “Bổn đại gia biết mà... người tốt không sống lâu, tai họa truyền ngàn năm, muội nhất định sống lâu trăm tuổi!”

“Khốn kiếp, huynh nói chuyện dễ nghe chút được không!” Hoa Diễm Cốt bỗng dung mắt cay cay, nàng đưa tay ôm lấy Hàn Quang, vùi đầu vào vai hẳn ta khẽ nói: “Là Kinh Ảnh... chúng ta phải đề phòng hẳn.”

“Bổn đại gia đã bảo muội phải cẩn thận với hẳn từ trước rồi!” Hàn Quang tức giận quát, “Tên khốn đó, đợi khi bổn đại gia bắt được hẳn, nhất định sẽ dùng xương hẳn hầm canh, để hẳn biết thế nào là muốn sống không được muốn chết không xong!”

Nhớ lại Kinh Ảnh, lòng Hoa Diễm Cốt nhói lên từng cơn, tình đầu chớm nở, chỉ tiếc là chọn nhầm đối tượng. Không sai, Hoa Diễm Cốt đích thực thích Kinh Ảnh, nàng chưa từng nói ra và sau này cũng không nói ra. Thích một người có cố tình tiếp cận mình, lợi dụng mình, thậm chí không chút nương tình ra tay giết mình, những lời này bất luận nói với bất kì người nào thì họ cũng cho rằng nàng là đồ ngốc, dù cho Kinh Ảnh nghe thấy những lời ấy e là cũng chỉ ngửa đầu cười to, sau đó bảo rằng nàng ngu ngốc. Còn sư phụ và đại sư huynh thì sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt thất vọng.

Cho nên nàng tuyệt đối không thể nói ra. Phần tình cảm ngu ngốc ấy cứ để nó mãi mãi giấu trong đáy lòng mình.

“Được rồi được rồi, không nhắc đến hẳn nữa.” Hàn Quang không biết có phải do phát hiện được gì hay chỉ đơn thuần là khi nhắc đến Kinh Ảnh thì không

tránh khỏi nghiến răng, do đó chủ động kết thúc chủ đề này, vừa diu Hoa Diễm Cốt ngồi dậy vừa nói, “Tóm lại đi một ngày đàng học một sàng khôn, sau này có đại sư huynh đây và sư phụ thì được rồi, ngoại trừ bọn ta, trên đời này ai cũng tâm địa bất chính, muội không được quan tâm, không được tin lời của họ, càng không được ăn thức ăn của đối phương...”

Khóe môi Hoa Diễm Cốt co giật: “Những lời này mười năm trước huynh đã nói với muội rồi.”

Hàn Quang mỉm cười: “Mười năm rồi, muội chưa từng nghe lời của bọn đại gia.”

Hoa Diễm Cốt vừa định mở miệng, Hàn Quang liền đưa tay ấn nhẹ môi nàng, vẻ mặt nghiêm túc: “Ta không cần muội thề đọc, ta chỉ cần trong lòng muội hiểu, mỗi khi muội làm sai một việc đại sư huynh đều giúp muội dọn dẹp, mỗi khi muội tin nhầm một người sư phụ sẽ thêm cọng tóc bạc... A! Quên mất là sư phụ tóc bạc lúc còn trẻ, mười năm trước tóc sư phụ đã trắng hết rồi!”

Lời nói đùa ấy không làm thay đổi không khí giữa hai người, Hoa Diễm Cốt vẫn ngây người nhìn Hàn Quang, hai mắt ướt đẫm, lệ châu lăn dài trên má ngọc.

“... Đây cũng không phải là lỗi của muội!” Hàn Quang thấy vậy, tay chân lóng ngóng, lời nói hỗn loạn, “Sau lưng mỗi tiểu thư quyền quý đều có người nam nhân chiều chuộng, hướng hê chi sau lưng muội còn có tới hai người! Đặc biệt là sư phụ, sư phụ đâu giống như nuôi trẻ con, người chỉ biết bày trò trêu đùa! Muội còn nhớ không, khi chúng ta còn nhỏ, mỗi khi đến bữa ăn người đều gấp hết thịt ngon vào trong chén mình, sau đó cười ha ha đối cho muội...”

Chính bởi vậy cho nên dù ngày tháng khó khăn thế nào đi nữa chỉ cần có Phụng Huyết Ca, Hoa Diễm Cốt sẽ không bao giờ bị đối.

“... Đại sư huynh, đừng nói nữa.” Hoa Diễm Cốt nhắm nghiền mắt, lúc mở mắt ra, lòng đã hạ quyết tâm, “Đợi sau khi muội khỏi bệnh, huynh bắt Kinh Ảnh về muội sẽ chính tay giết hắn.”

Ai cũng phải chịu trách nhiệm với việc mình đã làm, dù cho đó là việc làm sai. Cho nên Kinh Ảnh phải trả giá cho việc làm phản bội của hắn, hắn phải chết. Và Hoa Diễm Cốt cũng phải chịu trách nhiệm về việc tin sai người, nàng phải chính tay xử trí Kinh Ảnh.

“Muội có thể hạ quyết tâm như vậy thì tốt rồi.” Hàn Quang xoa đầu nàng, “Bây giờ hãy nghỉ ngơi đi, tâm mạch muội bị tổn thương, hôm ấy bọn đại gia suýt chút nữa cho rằng muội đã chết rồi... ày, ta nói gì hết, tóm lại thời gian này muội phải bình tâm hòa khí, tu tâm dưỡng tính, hay là bọn đại gia đem vài quyển sách đến cho muội?”

“... Ai lại dùng sách để dưỡng tâm chứ?” Hoa Diễm Cốt đau khổ nhắm mắt.

“Nhưng hay hơn ‘Tam tự kinh’ gì đó nhiều rồi.” Hàn Quang khẽ thở dài, vừa định tiếp tục thảo luận tinh túy trong sách lại thấy Hoa Diễm Cốt tay ôm ngực,

sắc mặt trắng bệch thần sắc cổ quái, Hàn Quang giật nảy mình vội hỏi: “Su muội, muội cảm thấy không khỏe chỗ nào?”

Hoa Diễm Cốt liếc nhìn Hàn Quang, ngập ngừng.

“Thái y đâu!” Hàn Quang hét toáng lên.

“... Muội không sao.” Hoa Diễm Cốt đưa tay kéo lấy ngón tay Hàn Quang, khẽ mỉm cười, “Có lẽ do ngủ quá lâu, khi này lại nói quá nhiều... nên... muội có chút đói.”

“Bổn đại gia đem thức ăn đến cho muội.” Hàn Quang cúi đầu nhìn nàng, khóe môi co giật.

Tuy rằng không biết lúc nào Hoa Diễm Cốt tỉnh nhưng trong phòng luôn chuẩn bị sẵn một chén cháo nóng, cách mỗi canh giờ sẽ có cung nhân vào xem xét tình trạng của Hoa Diễm Cốt, sau đó dọn cháo đã nguội đi mang chén cháo khói bốc nghi ngút đến, cứ như vậy, mãi đến lúc Hoa Diễm Cốt tỉnh lại.

Cháo đã để trên bàn được một lúc, Hàn Quang ném thử cảm thấy nhiệt độ vừa miệng, nhanh chóng chạy về giường, múc một muống đưa đến bên miệng nàng.

Muống thứ nhất, Hàn Quang lau bàu: “Còn hy vọng lớn lên muội có thể hiện lương thực đức, hầu hạ bổn đại gia trong ăn ở không ngờ muội vẫn hết như khi nhỏ...”

Hoa Diễm Cốt từ từ húp cháo trong muống.

Muống thứ hai, Hàn Quang thở dài một tiếng: “Như vậy thì có gì không tốt...”

Hoa Diễm Cốt cắn chặt muống, gắng gượng húp hết nửa muống, sau đó dần ngã xuống giường. Hàn Quang ngây người, vội vã đặt tay lên mạch của nàng, sắc mặt đại biến, ngay cả giọng nói cũng run rẩy tuyệt vọng: “Sao lại như vậy!”

Rõ ràng khi này còn nói chuyện với hần ta. Rõ ràng khi này còn bảo với hần ta là đói bụng. Rõ ràng sống lại rồi sao giờ lại từ từ chết đi trước mắt hần ta?

“Sao lại như vậy? Sao lại như vậy?” Hàn Quang vội ôm nàng vào lòng, sau đó cố truyền nội lực vào người nàng với mong muốn dùng chân khí kích thích sinh cơ của nàng, nhưng không hề ích gì, Hoa Diễm Cốt nằm trong vòng tay hần ta từ từ nhắm nghiền mắt, hơi thở ngày càng yếu ớt, tất cả như thể cảnh tái diễn của đêm ấy.

‘Két’ một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Hàn Quang mơ hồ không hay biết, mãi cho đến lúc một bàn tay đặt lên vai hần ta, Hàn Quang mới sực tỉnh, quay đầu lại nhìn người ấy, run rẩy gọi: “Su phụ...”

Phụng Huyét Ca mấy ngày không ngủ, gương mặt trước giờ ung dung thoảng hiện vẻ mệt mỏi, mặt y đen sẫm cúi đầu nhìn cảnh tượng trước mắt, không chút do dự ngồi xuống men giường, Phụng Huyét Ca đưa tay ôm lấy eo Hoa Diễm Cốt, để nàng tựa vào người y, mái tóc trắng như dòng sông Ngân Hà xõa trên vai nàng, trượt qua má nàng. Điều kì lạ chính là Hoa Diễm Cốt khi này còn hơi thở yếu ớt kia, nay như hoa đào được mưa sương tưới gột, chỉ trong chốc lát sắc mặt trắng bệch dần hồng hào, từ trạng thái sắp chết trở nên rạo rức sức sống.

Hàn Quang lẳng lẳng hồi lâu, cuối cùng không kìm được hỏi: “Việc này là sao?”

“Tình cổ.” Phụng Huyét Ca lãnh đạm nói, “Để hàng trăm loạt độc vật với nhau, để chúng giết nhau luyện ra được một con cỏ trùng màu vàng. Ngày đầu tiên dùng máu của tim cỏ sư nuôi, sau đó là thịt của chín mươi chín tên phụ tình, một trăm ngày sau nuôi ra được một loại cỏ trùng... vì sư dùng thứ ấy để tặc mạng cho sư muội con.”

“... Nghe có vẻ còn độc hơn cần sa, dùng thứ này tặc mạng thật sự không sao chứ?” Khóe môi Hàn Quang co giật, ánh mắt đầy lo âu.

“Việc này thì tùy thuộc vào con.” Phụng Huyét Ca lười nhác ngẩng nhìn Hàn Quang, “Người thường tôn thương tâm mạch, ngày tháng sau đó phải bình tâm tịnh khí, nhưng sư muội con thì ngược lại, tiểu Diễm Cốt không còn tâm mạch, muốn sống thì phải đại hỷ đại bi đại nộ, để kích thích ‘tình cổ’ trong tim.”

Hàn Quang ngây người: “Vậy con phải làm sao, hễ gặp mặt là túm tóc muội ấy sao?”

Phụng Huyét Ca mỉm cười: “Năm nay con tám tuổi à? Cách nghĩ ngu ngốc như vậy cũng nghĩ ra được?”

Hàn Quang nhăn nhó, hồi lâu sau mới nói: “Vậy bốn đại gia cười cho muội ấy xem!”

Phụng Huyét Ca mỉm cười: “Năm nay con bảy tuổi à? Ngốc nghếch quá.”

Hàn Quang nghiêng răng: “Vậy lão tử nhảy cho muội ấy xem!”

Phụng Huyét Ca cười như không cười lướt nhìn Hàn Quang, thở dài: “Con hãy ăn thêm mấy chén đậu hũ nấu óc heo để tẩm bổ... khi này vì sư đùa với con đấy, con không xem là thật chứ?”

Nấm đấm ‘crắc rắc’ vang lên, nếu như người nam tử trước mắt không phải là người có ơn nuôi dưỡng hắn ta, Hàn Quang sớm đã giết phứt y rồi.

Thành công chuyển chủ đề, Phụng Huyét Ca không kiềm được lắc đầu, người đồ đệ này là thiên tài võ thuật nhưng đầu óc lại đơn giản, tuy không phải là ngốc nhưng chỉ có thể nói là quá thẳng thắn không biết dùng thủ đoạn, người khác chỉ cần dùng ít thủ đoạn thì sẽ có thể lừa được hắn ta. Người như Hàn

Quang trở thành cảm y vệ chỉ huy sứ đã là cực hạn rồi, muốn tiến xa hơn hoặc đứng vị trí cao hơn nữa thì cũng chỉ trèo cao té đau.

Hàn Quang không thích hợp với chốn cung đình. Và Hoa Diễm Cốt càng không thích hợp. Nghĩ đến tương lai sau này của họ, Phụng Huyết Ca không khỏi nheo mày.

Có lẽ y không nên lựa chọn phục thù, hoặc giả năm ấy sau khi y giết chết tiên đế thì không nên lưu lại; hoặc giả năm ấy y nên vứt bỏ tất cả phù hoa hư danh dẫn theo hai đứa trẻ phiêu bạt thiên nhai, để sau này sử xanh để lại tên ba hiệp khách; hoặc y nên dẫn họ đi cư nơi núi rừng sống cuộc sống nhân nhả ung dung không hỏi chuyện thế sự.

Nhưng bây giờ nói gì thì cũng đều đã muộn rồi.

Cả đời Hàn Quang đều bị y xáo trộn, người đã từng làm qua cảm y vệ chỉ huy sứ mãi mãi không thể trở thành hiệp khách. Còn Hoa Diễm Cốt càng tệ hơn, hôm ấy vì tình huống vội vã nên y chỉ có thể cho Hoa Diễm Cốt dùng ‘tình cổ’ để tặc mạng, nhưng lại quên mất sự bá đạo của loài cổ này...

Độc trùng màu vàng do trăm loài độc trùng giết nhau mà thành, ngày đầu tiên dùng máu của tim cổ sư nuôi, sau đó là thịt của chín mươi chín tên phụ tình, một trăm ngày sau nuôi ra được một cổ trùng. Người bình thường nếu bị trúng cổ này, một ngày không gặp cổ sư khó chịu như bảy ngày không ăn cơm, người không ăn cơm không thể sống, cho nên người ấy cả đời không thể rời khỏi cổ sư ấy. Hoa Diễm Cốt trúng phải loài cổ này, một ngày không gặp Phụng Huyết Ca thì e là cả đời này sẽ không còn có thể gặp được y.

Phụng Huyết Ca không quan tâm, bởi vì y vốn thích nhìn thấy tiểu đồ đệ này, để tiểu Diễm Cốt dính bên người cũng không sao, nhưng y có thể ở cạnh tiểu Diễm Cốt một ngày, một tháng, một năm, mười năm... nhưng y có thể ở cạnh tiểu Diễm Cốt cả đời không?

Năm nay y đã hơn ba mươi. Đứa bé này chẳng qua chỉ mới mười tám.

Vị thán quân sinh ngã dĩ lão⁽¹⁾, cuộc đời sau này của tiểu Diễm Cốt, y không thể bồi cạnh.

Dùng tay làm lược, chải lại mái tóc khẽ rối ra sau tai, Phụng Huyết Ca dịu dàng cúi đầu nhìn nàng một lúc mới nói với Hàn Quang: “Phái người đến Nam Chiếu, mời Cổ sư đến kinh thành một chuyến.”

Ghi chú:

1. Vị thán quân sinh ngã dĩ lão: tiếc rằng nàng sinh ta đã già.